

Arrest

nr. 246 893 van 6 januari 2021
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 augustus 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 april 2018 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2 Op 9 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève om reden van de bijstand van de UNRWA als Palestijnse vluchteling in Libanon en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

1.3 Bij arrest nr. 237 290 van 22 juni 2020 weigert ook de Raad verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en wordt verzoeker opnieuw uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

1.4 Op 17 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : Y.

voornaam : R.

geboortedatum : (...)1994

geboorteplaats : Beirut

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/07/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.5 Verzoeker dient een nieuwe asielaanvraag in die op 19 oktober 2020 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, § 3, derde lid.”

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij *in casu* geen nota met opmerkingen heeft toegestuurd. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verwerende partij dat er geen nota met opmerkingen werd ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23, 2° en 4° van de Grondwet, van *“het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht”*, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen is alvast een uitoefening van de weigeringbevoegdheid, , zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij gemotiveerd is door het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum . De beslissing bepaalt de termijn om het grondgebied te verlaten op zes dagen.

Deze beslissing dient te worden vernietigd.

Het bevel is gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel impliceert dat een bevel 'moet' gegeven worden.

Deze verplichting houdt evenwel niet in dat niet onderzocht dient te worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel.

De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk.

Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet verhoord werd alvorens de beslissing getroffen werd.

Dat de verzoekende partijen derhalve geen kans heeft gekregen om het volgende voor te leggen ;

- *Dat de verzoekende partij thans in een appartement gelegen te 6870 St Hubert, (...) verblijft, waar zij thans veilig thuis kan blijven om de verspreiding van het coronavirus tegen te werken en zelf te proberen door de virus niet besmet te geraken en zo verder nog vector te worden voor verdere verspreiding.*
- *Dat indien er nog vluchten zijn naar Libanon en naar Beirut, dit onveranderd laat dat de stad en het land in noodtoestand verkeert door de cumul van de socio politieke crisis, de coronacrisis en de recente ontploffingen in Beirut.*
- *Dat nergens in de beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de verschillende crisis,*
- *Dat de verzoekende partij verder aanhaalt dat zij in Beirut op straat zal geraken bij gebrek aan enige sociale hulp en mogelijkheid om aan geld te geraken, hetgeen haar zal verplichten op straat te gaan leven, waar zij uiteraard een verhoogd risico zal lopen om besmet te worden vermits zij in de onmogelijkheid zal verkeren de opgelegde maatregelen om de virus tegen te werken toe te passen : toegang tot water, zeep, nakomen van sociale afstanden, enz*

Cfr Stop de verspreiding van Covid-19

1. *Blijf thuis, zeker als je ziek bent.*
 2. *Was vaak je handen met water en zeep.*
 3. *Hou minstens 1,5 meter afstand als je buiten bent.*
 4. *Let extra op bij mensen die gevoelig zijn voor het virus. Dit zijn personen ouder dan 65, personen met diabetes of problemen met hart, longen of nieren en personen die gevoelig zijn voor infecties.*
- <https://vwww.info-coronavirus.be/nl/>*

Dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij deze uitzonderlijke toestand in aanmerking heeft genomen, noch dat deze situatie onderzocht werd, rekening houdende met het feit dat het bevel de verzoekende partij oplegt niet alleen haar huis te verlaten, doch ook een thans bijna onmogelijke trip te ondernemen naar LIBANON WAAR ZIJ GEEN OPVANG MEER HEEFT en waar de toestand UITERMATE slecht is ; de medische infrastructuur is DEELS VERNIELD en ontoereikend, naar aanleiding van de toestand van bankroet van Libanon, maar ook omwille van de vernieling van een aantal ziekenhuizen na de ontploffingen van 04.08.2020.

Dat de veiligheid evenmin kan worden gegarandeerd zoals hierbij aangetoond wordt :

Veiligheidsrisico's

Naar de inhoudsopgave

Oranje: alleen noodzakelijke reizen Beiroet

Er is op 4 augustus 2020 een heftige explosie geweest in de hoofd stad Beiroet. Hierbij zijn doden en gewonden gevallen. Een groot deel van het centrum van Beiroet is zwaar beschadigd. Op dit moment geldt voor de stad Beiroet de noodtoestand. Militairen zijn in het getroffen gebied aanwezig om de orde te bewaren en plunderingen te voorkomen.

In het getroffen gebied kan het gevaarlijk zijn door glas en puin op straat, door onveilige gevels en door vallende ramen. Of door bouwvoertuigen die bezig zijn met de afvoer van puin of met herstelwerkzaamheden.

Het vliegveld van Beiroet is open. Er gaan reguliere vluchten richting Europa.

In Libanon kan de veiligheidssituatie plotseling verslechteren. Dit gebeurt als plaatselijke voorvallen zich snel uitbreiden naar andere gebieden. Denk bijvoorbeeld aan:

- *Oplopende binnenlandse politieke spanningen;*
- *Ontwikkelingen in Syrië. De grensgebieden, maar ook Zuid-Beiroet en delen van de stad Tripoli kunnen hier last van hebben;*
- *Gespannen verhoudingen met Israël;*
- *Slechte leefomstandigheden en interne spanningen binnen de Palestijnse kampen en tentenkampen voor Syrische vluchtelingen in Libanon.*

Demonstraties en blokkades

Het is onrustig in Libanon. Door de economische situatie in het land bestaat in heel Libanon een risico op spanningen en onrust. Vanwege deze spanningen en onrust komen in het gehele land regelmatig protesten en wegblokkades voor. Hierbij kan vernieling plaatsvinden aan gebouwen en banken. De politie en het leger treden hard op tegen vandalisme en ordeverstoring en daarbij vallen gewonden of soms dodelijke slachtoffers.

De veiligheidssituatie kan plotseling verslechteren door demonstraties en wegblokkades. Vermijd demonstraties. Volg de instructie op van de lokale autoriteiten.

Een deel van de bevolking is ontevreden over de verslechterde economische situatie en aangekondigde belastingmaatregelen. Banken, winkels en kantoren kunnen gesloten zijn. Het openbaar vervoer kan door de wegblokkades worden ontregeld. Pinautomaten werken maar kunnen geen of minder geld geven doordat deze niet op tijd kunnen worden gevuld.

<https://www.nederlandwereldwijd.nl/landen/libanon/reizenreisadviesankerveiligheidsrisico%E2%80%99s>

Dat evenmin rekening gehouden wordt met de gelegenheid dat de verzoekende partij gaan opvang meer kan hebben in Libanon en als Palestijns geen mogelijkheid zal hebben om tot aan een minimum geld te geraken om in haar meest elementaire behoeften te voorzien : eten, drank, hygiëne, onderdak..

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en dat de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat de getroffen beslissing tevens de zorgvuldigheidplicht schendt;

Dat de beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd en dient te worden vernietigd;

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat met deze buitengewone omstandigheden op een of andere wijze rekening werd gehouden, daar waar deze elementen niet anders dan aanwezig kunnen zijn in het gemeenschappelijk administratief dossier.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat het nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde onsean Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StoreWBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekende partij nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Moest verzoekende partij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat een terugkeer naar LIBANON niet mogelijk is gelet op de POLITIEKE, ECONOMISCHE, SOCIALE, sanitaire crisis, en de noodtoestand die in Beirut heerst na de ontploffingen van zes weken geleden die als een genadeklap dient te worden aanzien voor Libanon. .

Dat de UNRWA haar geen hulp , - te verstaan als bijstand-, meer kan bieden in geval van terugkeer, hetgeen ook duidelijk blijkt ten aanzien van de navolgende analyse mbt tot de betwiste kwestie van de UNRWA hulp.

CFR

UNRWA ; DE BETWISTE STEUN - UNRWA AIDE CONTESTEE 21 april 2020

2020-04-21: Palestijnen: Geloof UNRWA niet, ze helpen niet - Palestinians: Don't Believe UNRWA, They Are Not Helping

Photo Credit: Europese Commissie DG ECHO

Nederlands – English

NEDERLANDS:

Door: Jewish Press - Bass am Tawil

Vertaling: Paula van den Bos - Israa/CNN.com

Oorspronkelijk gepost op de website van Gatestone Institute

De United Nations Relief and Works Agency (UNRWA) voor hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Nabije Oosten claimt dat het in de frontlinies staat in het gevecht tegen COVID-19," en dat haar ambtenaren hun best doen donaties los te krijgen voor hulp aan de Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten. Volgens een UNRWA- verklaring van 5 april:

"UNRWA doet haar best om de curve af te vlakken en heeft een aantal preventie- en controlemaatregelen in haar hele werkterrein gemobiliseerd, waaronder de uitgifte van hygiëneproducten en beschermende uitrusting aan UNRWA-personeel, de verspreiding van educatieve pamfletten aan vluchtelingen, de regelmatige sterilisatie van kampen en UNRWA-faciliteiten, en de ondersteuning van studenten thuis via ons Education in Emergencies- programma. UNRWA zet zich in voor het verlenen van noodhulp en het onderhouden van essentiële diensten zoals voedselhulp,

onderwijs en eerstelijnsgezondheidszorg voor de miljoenen Palestijnse vluchtelingen die van ons afhankelijk zijn, maar daarvoor hebben we uw hulp nodig. '

Terwijl UNRWA opschept over haar diensten aan Palestijnse vluchtelingen en om donaties vraagt, beschuldigen de Palestijnse vluchtelingen in Libanon de VN-instantie ervan niets te doen om hen te helpen de dreiging van de coronaviruspandemie het hoofd te bieden.

Wie overweegt te doneren aan UNRWA, moet eerst luisteren naar de stemmen van de leiders van de Palestijnen in Libanon die het VN-agentschap beschuldigen van nalatigheid en hun beloften om de Palestijnen te helpen de pandemie te bestrijden, niet nakomen.

De klachten van de Palestijnen tegen UNRWA brengen de leiding van de dienst in verlegenheid en onthullen haar poging om donoren te misleiden door hen te laten geloven dat de UNRWA een enorme inspanning levert om de vluchtelingen in Libanon te helpen.

De Palestijnse beschuldigingen komen in de nasleep van een vorig jaar gepubliceerd rapport, waarin de schendingen van het gezag van het hoofd managementteam van de dienst worden beschreven.

Het 10 pagina's tellende document, opgesteld door het bureau voor ethiek van die dienst, citeert: "geloofwaardige en bevestigde rapporten" rapporteren dat leden van een "binnenste cirkel" aan de top van de UNRWA misbruik hebben gemaakt van gezag en nepotisme voor persoonlijk gewin. Zij hebben legitieme afwijkende meningen onderdrukt om hun persoonlijke doelen te bereiken. "

Het rapport concludeert dat het gedrag van de hoge UNRWA-functionarissen "een enorm risico voor de reputatie van de VN" vormt en dat "hun onmiddellijke verwijdering zorgvuldig moet worden overwogen ".

Het lijkt er echter op dat de UNRWA een jaar na het uitlekken van het rapport nog steeds geen belangrijke conclusies heeft getrokken uit de beweringen dat haar hoge ambtenaren zich schuldig hebben gemaakt aan wangedrag en nepotisme. Dat is althans wat de Palestijnen in Libanon zeggen.

Een groep, zich het leiderschap van de Alliantie van Palestijnse facties in Libanon noemend, heeft de UNRWA beschuldigd van "uitstel en nalatigheid" bij het aanpakken van de pandemie van het coronavirus en heeft gedreigd de protesten de komende dagen op te voeren als het agentschap zijn "verantwoordelijkheden jegens de Palestijnen niet op zich neemt". . '

De groep veroordeelde het 'falen ' van UNR WA om te reageren op Palestijnse oproepen voor dringende hulp. "We begonnen met een ontmoeting met het UNRWA-management in Libanon en eiste dat het agentschap noodzakelijke hulp aan de Palestijnse vluchtelingen zou versnellen ", zei de groep.

"De UNRWA-leiding beloofde contact op te nemen met potentiële donoren voor financiële hulp en subsidies, maar er is niets gebeurd. Het management van UNRWA heeft aangetoond dat het opzettelijk zijn beloften met betrekking tot het verkrijgen van fondsen voor hulp niet is nagekomen en zelfs de door hen gevraagde termijn heeft overschreden.

De groep voegde eraan toe dat het falen van UNRWA een "duidelijke indicatie is van haar onverschilligheid en minachting voor de Palestijnse vluchtelingen die lijden aan armoede, honger en ziekte, vooral omdat de UNRWA-leiding de pandemie van het coronavirus nog niet serieus heeft aangepakt. "

Munir al-Maqdah, een hoge functionaris bij de Palestijnse Fatah-factie in Libanon, beschuldigde de UNRWA van "het ontduiken van haar verantwoordelijkheden" en zei dat hij niet begreep waarom de dienst geen gespecialiseerde teams naar de Palestijnse vluchtelingenkampen stuurde om hun inwoners te helpen zich voor te bereiden op de uitbraak van het virus. "We worden geconfronteerd met een onmiddellijke dreiging, en als het virus zich verspreidt, zal er een echte ramp plaatsvinden [in de vluchtelingenkampen]", waarschuwde al-Maqdah .

Hij klaagde ook dat UNRWA de 5 miljoen dollar die het had toegewezen niet had uitgegeven aan hulp voor kinderen in de vluchtelingenkampen om hen te helpen de negatieve gevolgen van het coronavirus het hoofd te bieden, en voegde eraan toe:

"Honger klopt aan onze deuren en onze mensen lijden aan extreme armoede in het licht van de moeilijke economische en levensomstandigheden en het werkloosheidscijfer dat steeg van 60 procent tot 80 procent na het uitbreken van het coronavirus. "

Salah Yusef, lid van het Palestijnse Bevrijdingsfront, een andere Palestijnse factie in Libanon, klaagde dat de UNRWA "niets heeft gedaan ondanks herhaalde oproepen sinds het begin van de crisis. " UNRWA, " zei hij, "moet haar verantwoordelijkheden nemen om de Pal es fijnen te voorzien van noodhulp en werkgelegenheid. "

Ayman Shana'ah, een vertegenwoordiger van Harnas in Libanon, bekritiseerde ook de UNRWA omdat ze de coronaviruspandemie onder Palestijnse vluchtelingen niet had aangepakt:

"We zijn sinds het begin van de coronaviruscrisis een langdurige dialoog aangegaan met het [UNRWA] - bestuur, maar we hebben nog niet de gewenste resultaten bereikt, niet op het gebied van gezondheid of verlichting van de crisis. "

De Hamas-functionaris zei dat UNRWA de Palestijnse kampen niet heeft ondersteund met medische beschermingsmiddelen en ontsmettingsmiddelen. Bovendien, zei hij, heeft UNRWA geen stappen ondernomen om de Palestijnen financiële steun te verlenen: "UNRWA moet haar verantwoordelijkheden op zich nemen met financiële hulp om een dreigende sociale explosie te voorkomen. "

UNR WA zei onlangs dat het dringend 14 miljoen dollar nodig heeft om de uitbraak van een coronaviruspandemie gedurende een eerste periode van drie maanden voor te bereiden en erop te reageren. Volgens UNRWA waarnemend commissaris-generaal Christian Saunders:

"Overvolle leefomstandigheden, fysieke en mentale stress en jaren van langdurige conflicten maken de kwetsbare bevolking van meer dan 5,6 miljoen Palestijnse vluchtelingen bijzonder vatbaar voor de voortdurende bedreigingen van COVID-19. Alle sectorbesturen en -autoriteiten van de vijf aandachtsgebieden van het Agentschap hebben een reeks robuuste maatregelen aangekondigd om de verspreiding van COVID-19 het hoofd te bieden, die de UNR WA zal volgen en zal meenemen in haar operaties. "

Mustafa al-Sawwaf, een Palestijnse politieke analist uit de Gazastrook, zei dat de UNRWA de Palestijnse vluchtelingen niet heeft geholpen. 'De dienst zou snel en zonder vertraging moeten optreden om de vluchtelingen te helpen', zei al- Sawwaf. "UNRWA heeft de vluchtelingen echter niet geholpen. "

Ondertussen beweerde de Libanese mensenrechtenactiviste Riad Issa dat UNRWA de Palestijnse vluchtelingen jarenlang niet heeft geholpen en dat het probleem niet begon met het uitbreken van de coronaviruspandemie. 'De crisis houdt geen verband met een gebrek aan financiering', zei hij. "Palestijnen klagen al jaren over het gebrek aan diensten van UNRWA. We hebben UNRWA in Libanon niets zien doen om de verspreiding van de ziekte te voorkomen. "

Als de Palestijnen zeggen dat UNRWA hen al jaren niet meer helpt, waarom spreken de hoofden van het bureau dan donoren aan voor dringende financiële hulp? Zijn de donoren op de hoogte van de klachten van de Palestijnen en zullen ze uitleg vragen aan de UNRWA over waar het geld naartoe gaat? Als UNRWA de Palestijnen niet kan helpen in een kritieke tijd van een pandemie, waarom blijft ze dan de internationale gemeenschap vragen miljoenen dollars in haar schatkist te pompen?

Er moet nog een laatste vraag worden gesteld: waar is de verantwoordelijkheid van de Libanese regering en de Arabische staten jegens hun Palestijnse broeders in Libanon? Waarom heeft een Arabier die in een Arabisch land woont een VN-agentschap of een andere internationale partij nodig om hem of haar te helpen?

Wanneer nemen de Arabische regeringen die Palestijnen in hun midden hebben hun verantwoordelijkheden op zich en voorzien hen van het meest elementaire onderdeel: gezondheidszorg? Het Palestijnse publiek zit vast: de Arabieren lijken zich niet om hun Palestijnse broeders te bekommeren, terwijl UNR WA er alleen op uit is om fondsen te werven om de salarissen van haar managers en arbeiders te betalen.

<https://israelcnn.com/articles/palestiinen-2eloof-unrwa-niet>

3.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, geduid waarom ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum en dat de CGVS op 9 juli 2019 het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen. Dat ook de Raad, na hoger beroep tegen voormelde beslissing het verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen op 22 juni 2020. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op 30 dagen, dit in tegenstelling tot verzoekers betoog waar hij stelt dat hij over slechts 6 dagen zou beschikken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet verder worden benadrukt dat artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 20 juni 2017, nr. 238.570) en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591) verweerder geen bijkomende motiveringsplicht opleggen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel vormen om deze beslissing te nemen of dat het onderzoek dat is bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd doorgevoerd.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C- 482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (*cf.* HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, wat, gelet op de bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende en in het raam van dit verzoek uitgebreid werd gehoord. Verzoeker werd dus ruim de mogelijkheid geboden om eventuele hinderpalen inzake een terugkeer naar zijn land van herkomst mee te delen.

In de mate dat zou moeten worden aangenomen dat verzoeker, nadat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, nogmaals bijkomend of aanvullend zou moeten worden gehoord, moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij zet weliswaar uiteen dat hij in een appartement in St. Hubert woont – een feit dat verweerder bekend was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – en licht daarnaast toe dat Beiroet in noodtoestand verkeert door de cumul van de socio-politieke crisis, de coronacrisis en de recente ontploffingen in Beiroet - gegevens die algemeen bekend waren – maar toont hiermee niet aan dat hij aanvullende nuttige inlichtingen aan verweerder had kunnen verstrekken die deze er hadden van kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Vooreerst blijkt dat verzoeker wat betreft zijn asielmotieven werd gehoord door het CGVS, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van 9 juli 2019 en het arrest nr. 237 290 van 22 juni 2020 van de Raad. Omtrent de motieven die verband houden met de algemene veiligheidssituatie diende verzoeker dan ook niet opnieuw gehoord te worden (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70).

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker, met toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij onder andere een kopie van zijn UNRWA registratiekaart en een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij afkomstig is van Libanon en aldaar als Palestijns UNRWA vluchteling is geregistreerd. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker laat na aan te tonen dat de socio-politieke crisis in Beiroet, de coronacrisis en de ontploffing op 4 augustus 2020 in de haven van Beiroet tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen of dat UNRWA haar opdracht niet meer zou kunnen vervullen. Waar verzoeker stelt dat een aantal ziekenhuizen door de ontploffing op 4 augustus 2020 in Beiroet zijn vernield geeft hij niet aan zelf enig gezondheidsprobleem te hebben. Zijn betoog dat hij in Libanon geen opvang meer zal hebben en als Palestijn geen mogelijkheid zal hebben om aan een minimum aan geld te geraken, is niet in overeenstemming met de bevindingen in het arrest nr. 237 290 van de Raad van 22 juni 2020 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker door zijn werkervaring beter geplaatst is dan velen om zijn weg te vinden op de arbeidsmarkt en *“Door zijn werkervaring en leeftijd kan aangenomen worden dat het mogelijk moet zijn om minstens in zijn elementaire levensbehoeften te voldoen in geval van terugkeer. Verder stelt de Raad vast dat hij nog steeds beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in Libanon waarop hij, indien nodig, kan terugvallen.”*

Wat betreft de elementen die verzoeker aanhaalt die geen betrekking hebben op de motieven in het licht van internationale bescherming, is de Raad *in casu* niet overtuigd dat de elementen die verzoeker aanhaalt, tot het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoeker verwijst immers naar elementen die de gemachtigde reeds wist. Het feit dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing sprake was en nog is, van een wereldwijde coronacrisis waarbij maatregelen werden genomen om het luchtruim en de grenzen over land te sluiten en het feit dat het onbeperkt circuleren erg moeilijk en onveilig was, alsook de explosie van 4 augustus 2020 in een opslagplaats in de haven van Beiroet zijn immers elementen van algemene bekendheid, zoals verzoeker zelf stelt. Tot slot blijkt dat het aangehaalde gebrek aan opvang en sociaal netwerk in geval van terugkeer niet strookt met de verklaringen die werden afgelegd voor het CGVS en de Raad.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij verweerder inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing konden beïnvloeden.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet nogmaals werd gehoord.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer specifiek uit een administratieve nota van 17 augustus 2020, blijkt dat verweerder ook de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet – om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – heeft gerespecteerd. Verweerder heeft in de nota vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen minderjarige kinderen in België of in een andere EU-lidstaat te hebben. Verzoeker verklaarde dat zijn oom hem heeft vergezeld vanuit Libanon tot in België. Hij verklaarde dat zijn vader en broer in Nederland verblijven. Zij behoren allen echter niet tot de gezinskern van verzoeker. Ten slotte verklaarde verzoeker, noch bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, noch tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, medische problemen te hebben.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, kan uit het gegeven dat verweerder allerhande andere gegevens niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden afgeleid.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

De Raad stelt inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats vast dat het niet ter discussie staat dat, alvorens de *in casu* bestreden beslissing werd genomen, verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat op 22 juni 2020 door de Raad, na het hoger beroep tegen de beslissing van de CGVS, werd geoordeeld dat verzoeker uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Dit impliceert dat werd vastgesteld dat de door hem, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, aangevoerde situatie in Beiroet geen aanleiding gaf tot de conclusie dat indien verweerder de bestreden beslissing gedwongen zou tenuitvoerleggen en verzoeker naar Libanon zou terugbrengen dit een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen.

Waar verzoeker citeert uit een artikel van 21 april 2020 en betwist dat de UNRWA hem hulp of bijstand zal verlenen als hij terugkeert naar Libanon, wordt verwezen naar het arrest nr. 237 290 van 22 juni 2020 van de Raad waarin op uitgebreide wijze is ingegaan op dit argument van verzoeker en waarin wordt geconcludeerd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is, uit te voeren. Het artikel van 21 april 2020 laat, gezien de uitgebreide motivering hierover in het arrest van de Raad, niet toe te concluderen dat hij ingevolge de bestreden beslissing dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog, dat hij in Beiroet alwaar hij geen opvang meer heeft en verplicht zal zijn om op straat te leven en er een groter risico zal lopen om besmet te worden met het COVID-19 virus, nu hij zelf aangaf dat hij in dat land over familie beschikt en er niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gebruikelijke familiale solidariteit niet zal spelen. Er blijkt ook geenszins dat er een verhoogd risico op besmetting met het COVID-19 virus bestaat in Beiroet omwille van de incidentele explosie die plaats vond op 4 augustus 2020. Waar verzoeker wijst op de vernieling van een aantal ziekenhuizen ten gevolge van deze explosie toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan een ziekenhuisopname. Met het citaat uit het Nederlandse reisadvies, dat overigens is gericht tot Nederlandse toeristen, toont verzoeker ook niet aan dat de medische infrastructuur in Libanon ontoereikend is, ook al heeft een ziekenhuis in de nabijheid van de haven van Beiroet ten gevolge van de explosie schade geleden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan geen schending van de artikelen 2 en 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Daar geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van het evenredigheidsbeginsel.

Er kan evenmin worden geoordeeld dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur of "*principe van goede rechtsbedeling*" werd geschonden.

Verzoeker voert ook nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 23, 2° en 4° van de Grondwet doch zet niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij meent dat deze artikelen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN